

ρέση στους άντρες... οι οποίοι στο κάτω-κάτω δεν ζητούν ποτέ τόσο πολλά γράμματα !!

* * *

Τη Μαίρυ Γκλόρυ, άφου βασανιστήκαμε τρεις μέρες να την γυρεύουμε παντού, στο σπίτι της, στο στούντιο, στο θέατρο, τη συναντήσαμε, επί τέλους, στο άτελιέ του γνωστού μοντέρνου ζωγράφου Τουσάγκ, όπου ποζάριζε για το πορτραίτο της.

Καθώς ποζάρει όρθια, σε μία γοητευτική στάση, χαμογελάει αντικρίζοντάς μας...

— Ποιά είναι τα μυστικά της ώμορφιάς σας; Με τί τρόπο διατρείσθε τόσο όρυσερή πάντοτε, τόσο γοητευτική;

Η Μαίρυ Γκλόρυ, μάς κυττάζει παράξενα, σαν να μη καλοχωνεύη την έρώτησή μας:

— Κάνω δίαιτα! μάς λέει ύστερα από λίγη σκέψη. Χωρίς δίαιτα τίποτα δεν γίνεται. Ξέρετε τι έκινδύνευσα να πάθω πέρυσι; Να χονδρήνω τόσο, πού να μη μπορώ ούτε να παίξω πειά, ούτε να μπορώ να θγώ πειά στον κόσμο! Έτσι, αναγκάστηκα να μείνω δέκα μέρες στο κρεβάτι και να υποβληθώ σε μία αύστηροτάτη δίαιτα, πού μ' έσωσε... Από τότε έβαλα μυαλό και δεν παρασύρομαι από τίποτα... Ούτε ξευχτώ, ούτε παρακοιμάμαι... Ζώ με τις ώρες. Έπίσης πολύ ώφέλεια είδα και στα σπόρ, στα όποια επιδίδομαι συστηματικά..

Και η Μαίρυ Γκλόρυ κύτταξε εκείνη την στιγμή το μικρό πλατινένιο ρολογάκι, πού φορούσε στο χέρι της:

— Τί λέτε; μάς ρωτάει. Έχετε καιρό να κάνετε μαζί μου μία μικρή θόλτα με το αεροπλανάκι μου... Δεν είναι μακρυνά, απ' έδω, θά πάμε να το θρούμε με την κούρσα μου.

—Κι τ' οδηγείτε μόνη σας;

— Βεβαιότατα. Όχι όμως σε μακρυνές αποστάσεις. Για μία μικρή όμως θόλτα γύρω στο Παρίσι, δεν έχω ποτέ ανάγκη από τον πιλότο μου; Έρχεσθε;

Δεν μπορούμε ν' αντισταθούμε στον πειρασμό. Η Μαίρυ Γκλόρυ μάς θάζει στην κούρσα της και σε λίγα λεπτά φθάνουμε στο 'Ωτέιγ, σ' ένα μεγάλο αεροδρόμιο, γεμάτο από πολλά ιδιωτικά αεροπλάνα. Εκεί η Γκλόρυ, φορεί τα γυαλιά της και τον σκουφο της και μάς βοηθεί ν' ανέβουμε σ' ένα σταχτί διπλάνυ, πού μάς περίμενε.

— Είναι μία πρώτης τάξεως μηχανή, μάς λέγει μ' ένθουσιασμό καθώς απογειωνόμεθα.

Σιγά-σιγά ανεβαίνουμε και σχίζουμε τον άέρα, ψηλά από τις στέγες κ' ύστερα πιό ψηλά, επάνω απ' τον πύργο του 'Αϊφέλ. Τρέχουμε με πολύ μικρή ταχύτητα, για να μπορούμε έτσι να κουβεντιάζουμε και λιγάκι.

Καθώς περνούμε ψηλά απ' τα δέντρα των 'Ηλυσίων πεδίων, σε μία στιγμή η Μαίρυ Γκλόρυ μάς λέγει εμπιστευτικά:

— Για μένα ξέρετε ποιό είναι το μεγάλο το βαθύτερο μυστικό της ζωής μου; Ό έρωσ μου για τη ζωή... για την έντονη ζωή, τη γεμάτη συγκινήσεις και περιπέτειες...

* * *

Η Ουγκέτ Ντυφλό πού με δέχθηκε πολύ πρόθυμα κι' ευγενικά, αού άποκρίθηκε άμέσως στο έρώτημά μου:

— Έγώ έχω πειά πεισθή πώς η ώμορφιά στη γυναίκα είναι ζήτημα έσωτερικής, ψυχικής διαθέσεως. Έγώ τουλάχιστον παίρνω παράδειγμα από τον ίδιο τον έαυτόν μου. Όταν θυμώνω γίνομαι άμέσως φριχτή, άπαισία!... Όλα τα χαρακτηριστικά μου χαλούν, μεταμορφώνονται και γίνονται άποκρουστικά.

Έτσι κατέληξα στο συμπέρασμα πώς για να διατηρηται μία γυναίκα ώραία κι' έλκυστική, είναι άπαραίτητο να συγκρατη τα νεύρα της, να είναι άπυθής και να προσπαθή να γίνη όσο μπορεί πιό καλή, άγαθή και περιποιητική σ' όλες τις έκδηλώσεις της στον κόσμο.

Για την ανάπτυξη μιās τέτοιας ψυχικής διαθέσεως πολύ καλό — ίσως το μοναδικό — μέσο είναι τα σπόρ. Αυτά τονώνουν το σώμα, διατηρούν τις γραμμές και κυρίως δυναμώνουν τα νεύρα μας, τα όποια είναι, κατά την γνώμη μου, τα μόνα πού δημιουργούν όλες τις αίτιες της κακίας της γκρίνιας και της κακεντρεχίας μας...

Την ίδια γνώμη με την ώραία Ντυφλό, μάς εξέφρασε και η διάσημη βεντέττα Σπινελλύ, πού μάς δέχθηκε λίγο βιαστικά, μά πού δεν φάνηκε να διαφωνή σε τίποτα με τις άλλες συναδέλφους της.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Κάποιος κύριος με ψεύτικες μασέλες παραπονιόταν ότι το ξενοδοχείο, στο όποιο έμεινε δεν είχε καλή θέρμανση.

— Την ήμέρα, έλεγε, είναι δυσάρεστο θέβαια το κρύο, αλλά υποφερτό. Τη νύχτα όμως ξυπνώ συχνά από το κρύο και άκούω τά δόντια μου πού χτυπούν... άπάνω στην τουαλέττα μου !

* * *

Ό έκδότης (σ' έναν νεαρό συγγραφέα). — Πρέπει να γράφετε έτσι, ώστε κι' ό πιό άμαθής να καταλαβαίνει τί θέλετε να πητε.

— Καλά. Δείξτε μου ποιό είναι το κεφάλαιο πού δεν καταλάβατε;

* * *

Η λογική του μικρού.

Ό μικρός. — Μαμά, η νέα δασκάλισά μας είναι άδικη, γιατί με τιμώρησε για κάτι πού δεν έκανα.

Η μητέρα. — Πώς είναι δυνατόν να τιμωρηθής για κάτι πού δεν έκανες;

Ό μικρός. — Ναί, μαμά. Με τιμώρησε, γιατί δεν έκανα... τά προβλήματα πού μου έδωσε να λύσω !

* * *

Για να πατίσουν.

Ό δικαστής. — Κατηγορούμενε, η άθωότης σου άποδείχθηκε και είσαι έλεύθερος.

— Ευχαριστώ, κύριε δικαστά. Έπειδη όμως έμεινα δεκαπέντε μέρες προφυλακισμένος, έχω — υποθέτω — το δικαίωμα να κάνω μία μικρή κλοπή χωρίς να τιμωρηθώ !...

* * *

Μιλούν δυό παντρεμένυ.

— Ό δρόμος, στον όποιο θρίσκειται το σπίτι μου είναι τόσο θορυβώδης, ώστε όταν μου μιλάη η γυναίκα μου στο τραπέζι δεν άκούω τί μου λέει.

— Ξέρεις, μήπως αν ύπάρχη κανένα άνοίκιαστο διαμέρισμα; Θάταν ιδανικό για μένα.

* * *

Ό οδηγός όρειβάτης. — Προσέξτε καλά μήπως πέσετε. Το μέρος αυτό είναι τρομερά επικίνδυνο. Αν όμως τύχη να πέσετε, θυμηθήτε να κυττάξετε προς τά δεξιά. Η θεά είναι μοναδική !

* * *

Ό δικαστής. — Κατηγορούμενε, πήγες άλλη φορά στη φυλακή;

Ό λωποδύτης. — Μάλιστα, σέρ.

Ό δικαστής. — Για ποιά αίτία;

Ό λωποδύτης. — Για να... έπισκεφθώ τον πατέρα μου!...

* * *

Η Άννυ. — Έτσι λοιπόν; Ό Τζάκ σου μαθαίνει κολύμπι. Και τί έμαθες ως τώρα;

Η Τζέννυ. — Έμαθα... ότι είναι είκοσι - δυό χρόνων, έλεύθερος και έχει μία επικερδή έργασία.

* * *

Σώθηκες !

— Τί δουλειά κάνει τώρα ό Τόμ;

— Γυρίζει όλη την ήμέρα με τις τσέπες του γεμάτες χρήματα.

— Σώπα δά ! Του έτυχε καμμιά κληρονομιά μήπως;

— Όχι. Είναι εισπράκτωρ στα τράμ.

* * *

Διφορούμενο.

— Περιέργο! Μου φαίνεται πώς έχω δει και άλλοτε το πρόσωπό σας.

— Τί άστείο !

— Είναι πραγματικώς πολύ άστείο.

* * *

Διάνα.

Ό καθηγητής. — Τί έγινε μετά το θάνατο του Μ. Ναπολέοντος;

Ό μαθητής. — Η κηδεία του, κύριε καθηγητά !

* * *

Ό γέρο-Σάμπο είναι χαρούμενος, γιατί έγινε παππούς και αναγγέλλει το ευχάριστο γεγονός στον Μπράουν.

— Είναι κορίτσι; ρωτάει ό Μπράουν.

— Όχι, άπαντά ό Σάμπο. Μάντεψε αν μπορείς.

— Άγοράκι μήπως;

— Άκριβώς. Μά ποιός σου το είπε;

Η Ουγκέτ Ντυφλό

Η Σπινελλύ